

ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΪΑ.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ.

Κατέστημεν τοσάκις ἐν Ἑλλάδι ἀθῶα θύματα ἀγυρτικῆς ἐπιδείξεως ψευδῶν τίτλων καὶ ἀνυπάρκτων σχέσεων, ὥστε δὲν θεωροῦμεν καθόλου περιττὴν τὴν ἀποκάλυψιν τῶν στρατηγημάτων αὐτῶν τὰ ὅποια ἠπάτησαν πολλάκις καὶ αὐτοὺς τοὺς Εὐρωπαίους. Ἴδου τί διηγείται ὁ περίφημος Γάλλος θαυματοποιὸς K. Comte, περὶ ἐνὸς τῶν ἀπαταιώων ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐκμεταλλεύονται δεξιῶς πᾶν μέγα ὄνομα.

« Πρὸ εἰκοσιπέντε περίπου ἐτῶν, ὑπόθεσις σπουδαία μὲ ἠνάγκασε νὰ μεταβῶ εἰς μίαν μικρὴν πόλιν τῆς ἐπαρχίας Andelys. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα ὅπερ προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς μου ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἦτον μία ἀπέραντος εἰδοποίησις ἐπὶ ἐρυθροῦ χάρτου τοιχοκολλημένη πανταχοῦ, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας διέκρινα μελανὰ τὰ πέντε στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός μου. Κατέβην ἐσπευσμένως ἐκ τοῦ ὀχήματος· δὲν εἶχον ἀπατηθῆ· ἐπὶ τῆς εἰδοποίησεως ἀνέγνωσα μὲ γιγαντιαίους χαρακτῆρας τὰς ἐξῆς λέξεις «Comte, θαυματοποιὸς τοῦ βασιλέως.»

Ἐνόμισα κατ' ἀρχὰς ὅτι κανεὶς πληροφορηθεὶς τὴν ἀφίξίν μου, εἶχεν εὑρεῖ ἀστεῖον νὰ μὲ προαγγεῖλῃ καὶ νὰ μὲ ἐκδικηθῇ διὰ τοὺς ἀθώους ἀστεϊσμούς, ὧν ἐνίστε ἕκαμα καὶ ἐγὼ χρῆσιν ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασα ἐντελῶς τὴν εἰδοποίησιν, παρετήρησα πόσον ἐσφαλμένοι ἦσαν αἱ ὑπόνοιαι μου. Τὸ μέγα ἐκεῖνο φύλλον ἐξ ἐρυθροῦ χαρτίου ἀνήγγελε «μὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ μεγάλην παράστασιν μαγείας καὶ τερπνῆς φυσικῆς, διδομένην τὸ ἑσπέραν, ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἰακώβ, μαθητοῦ τοῦ Κυρίου Comte, θαυματοποιοῦ τοῦ βασιλέως.» Οὐδέποτε ἐδίδαξα εἰς οὐδένα τὴν ἀθῶαν μαγείαν μου, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Ἰακώβ μοι ἦτον ἐντελῶς ἄγνωστον. Ἐπορεύθην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον γελῶν καθ' ἑμαυτὸν καὶ ἀποφασισμένος νὰ μὴ γνωστοποιήσω ἄχρι τῆς ἐπαύριον τὸ ὄνομά μου· παρήγγειλα τὸν ὑπρέτην νὰ μοι προμηθεύῃ μίαν καλὴν θέσιν διὰ τὴν μαγικὴν παράστασιν τοῦ Κυρίου Ἰακώβ, μαθητοῦ τοῦ K. Comte. Περιέμενα τὴν ἑσπέραν μετ' ἀνυπομονησίας εὐχόλως ἐννοουμένης. Χάριτι θεῆα ἡ 6η ὥρα ἡ προσδιορισμένη διὰ τὴν ἑναρξιν τῆς παραστάσεως ἐσήμανε ταχέως. Μολονότι εἶχον κρατῆσαι θέσιν ἀσφαλῆ, ἐσπευσα καὶ εἰσῆλθον εἰς τῶν πρῶτων εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς παραστάσεως. Ἦτον αὕτη εὐρύχωρος, ἀμφιθεατροειδὴς

διατεθειμένη, καὶ ἄρκετὰ κατάλληλος διὰ τὸ εἶδος τοῦ θεάματος εἰς ὃ εἶχε προσδιορισθῇ. Ἐπὶ μικρᾶς τινος σκηνῆς ὑπῆρχε τράπεζα ὑπὸ τάπητος κεκαλυμμένη, καὶ ὅπισθεν αὐτῆς μεγάλη θήκη ἐμπεριέχουσα διαφόρους ἀλλοκότους καὶ πολυποικίλους μηχανάς. Ἐνῷ παρετήρουν αὐτὰ, θεαταὶ πολυάριθμοι κατέλαβον τὰς βαθμίδας, οἱ μουσικοὶ ἐτοίμασαν τὰ ὄργανά των καὶ μέγας κύων ἦλθε καὶ ἐξηπλώθη νωχελῶς εἰς τὸν διάδρομον ὅστις ἐχώριζε τὴν σκηνὴν ἀπὸ τοῦ ἀμφιθεατρον, τὸν ὑποκρίτην ἀπὸ τοὺς θεατὰς.

Τέλος τρεῖς ἐπίσημοι κτύποι ἀνήγγειλον τὴν ἑναρξιν τῆς παραστάσεως. Οἱ μουσικοὶ οἱ ὅποιοι ἡτοιμάζοντο πρὸ ἐνὸς τετάρτου ἤρχισαν νὰ κάμνωσι τὰς τερπνοτέρας παραφωνίας· τὸ *clarinetton* ἔσπευδε νὰ προφθάσῃ τὸ *violon* καὶ ἡ μπάσα διελπηκτικέτο μὲ τὴν σάλπιγγα· κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι ὅλος ἐκεῖνος ὁ θόρυβος ἦτον ἀπλῆ πατινάδα τοῦ δῆθεν μαθητοῦ μου εἰς τὴν ἄγνωστον παρουσίαν μου· ἀλλὰ πάραυτα ἐπέισθην περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν πτωχῶν μουσικῶν, καὶ περιωρίσθην μόνον νὰ φράξω τὰ ὦτά μου. Ὅταν ἐτελείωσαν, ἄνθρωπος ἀναστήματος βραχέως ἐφάνη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐχαιρέτησε τὸ κοινὸν καὶ ἀπηύθυνε τὴν ἐξῆς προσλαλίαν.

— Κύριοι καὶ Κυρίαι, θὰ προσπαθίσω νὰ ἐκτελέσω ἐνώπιον ὑμῶν τινὰ ἐκ τῶν θαυμάτων, ὅσα μ' ἐδίδαξεν ὁ ἑνδοξὸς διδάσκαλός μου K. Comte, θαυματοποιὸς τοῦ βασιλέως. Ὁ περίφημος μάγος διέκλυεν ὅτι δὲν εἶχε τίποτε πλέον νὰ μοι μάθῃ, καὶ ὅτι ἤμην ἴσος αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν δεξιότητα, ἐπιτηδειότητα, θαυματοποιΐαν, φυσικὴν καὶ μαγείαν. Ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ μερικὰ θαύματα τοῦ χαρτοπαιγνίου.—

Καὶ τῷ ὄντι ἤρχισε νὰ ἐκτελῇ ἄρκετὰ ἀνεπιτηδείως δύο τρία θαύματα, γνωστὰ καὶ εἰς τοὺς χυδαιοτέρους φίλους τῆς μαγείας, καὶ διὰ τὰ ὅποια ἤθελεν ἐρυθριάσει καὶ ὁ ἀσχημότερος θαυματοποιὸς τῆς ἀγυῖας.

Ἐξαίφνης ὁ μέγας κύων ἀνῆγγεθη, ἐξήπλωσε τοὺς πόδας, καὶ ἤνοιξε τὸν λάρυγγα· συγχρόνως δὲ τὸ ζῶον ἠκούσθη ἀνακράζον.

— Ὁ K. Comte εἶναι ἕνας ἀμαθής!

Ὅλοι ἔξερψαν τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ παρατηρήσουν ποῖος εἶχε προσφέρει τοὺς παραδόξους ἐκείνους λόγους. Ἀλλ' οὐδεὶς εἶχε κινήσῃ καὶ οὐδεὶς εἶχεν ὀμιλήσει· ὁ μόνος ἔνοχος ἦτον ὁ κύων. Ἐνῷ ὅλοι ἔμειναν ἐκπληκτοὶ ἤρχισα νὰ χειροκροτῶ καὶ νὰ φωνάζω.

— Ὁ Κ. Ἰακώβ, μαθητὴς τοῦ Κ. Comte δὲν εἶναι μόνον ἐπιτήδειος μάγος, εἶναι προστούτοις καὶ μέγας ἐγγαστρίμυθος!

Ὁ πτωχὸς Ἰακώβ ἐγένεν ὀλοπόφυρος, τὰ ἔχασε, ἐτραύλισε, καὶ τέλος διεκήρυξεν ὅτι δὲν εἶχε τὴν τιμὴν νὰ προικισθῇ ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ τὸ μέγα τοῦτο δῶρον.

Μόλις εἶχε παύσει νὰ ὁμιλῇ, καὶ μία φωνὴ ἀντήχησεν ἐπὶ τῆς στέγης διαβεβαιούσα ὅτι ὁ Κ. Ἰακώβ ἡπάτα τὸ κοινὸν καὶ ὅτι ἦτο ἀπαράμιλλος ἐγγαστρίμυθος. Συγχρόνως δὲ ἄλλαι φωναὶ ἀνταπεκρίνοντο ἀπὸ τὰς βαθμίδας, ἐξέφευγον ἀπὸ τὰς θύρας, καὶ ἤριζον ἐκτὸς τοῦ θεάτρου. Οὐδέποτε εἶδον μορφὴν περισσώτερον ἀπεγνωσμένην ἀπὸ τὴν μορφὴν τοῦ πτωχοῦ Ἰακώβ· ἐνῷ ἔμενεν ἐκεῖ ἐκπληκτος, τεθλιμμένος, ὠρμησα ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ τὸν ἐσφιγξα περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

— Ἰακώβ, ἀγαπητέ μου Ἰακώβ, σ' ἐπανευρίσκω τέλος πάντων!

Ἡθέλησε ν' ἀποφύγῃ τὰς θωπείας μου, ἀλλ' ἐγὼ ἐπέμεινα ἔτι περισσώτερον.

— Πῶς! τῷ εἶπον, ἡδυνήθης νὰ μὲ ἐγκαταλίψῃς! Ἀπεφάσισες νὰ μ' ἐχθῆσῃς εἰς προφανῇ καταστροφὴν φεύγων ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου! Φεῦ! πρὸ τριῶν ἐτῶν σὲ ἀναζητῶ καὶ περιτρέχω εἰς μάτην τὴν Γαλλίαν!... Ἀλλὰ τώρα σ' εὔρον καὶ δὲν σὲ ἀφίνω πλέον.

— Ποῖος εἶσθε, κύριε, ἠρώτησεν ἐκεῖνος ἐναγωνίως ἀντιπαλαίαν. Τότε πλέον ἔπαυσα νὰ τὸν σφίγγω.

— Ἀχάριστε! ἐρωτᾷς ποῖος εἶμαι; Προσποιεῖσαι ὅτι δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις; Ναί, Κύριοι, ἐπρόφερον μὲ φωνὴν συγκεκινημένην, παραγνωρίζει τὸν διδάσκαλόν του, ἀπωθεὶ τὸν δυστυχῆ Comte!

Ὅταν ἤκουσε τὸ ὄνομα αὐτὸ ὁ Ἰακώβ παρ' ὀλίγον νὰ λειποθυμήσῃ.

— Μὲ καταστρέφετε, Κύριε, ἐτραύλισεν· ἀφαιρεῖτε τὸν ἄρτον μου καὶ τὸν ἄρτον τῆς οἰκογενείας μου· ἔχω γυναῖκα καὶ τέσσαρα τέκνα καὶ μόλις ἀποζῶ, οἰκισιοποιούμενος τὸν τίτλον τοῦ μαθητοῦ σας. Ἄλλο πλέον δὲν μὲ μένει τώρα παρὰ νὰ φανερῶσω τὸν ἀθῶον δόλον μου καὶ νὰ πέσω ἔπειτα εἰς τὸν ποταμόν.

— Ἐξεναντίας, τῷ εἶπον, ἔκαμες τὴν τύχην σου.

— Κύριοι, ἐπρόσθεσα στρεφόμενος πρὸς τοὺς θεατὰς, ἔρχομαι ἐξεπίτηδες ἀπὸ τοὺς Παρισίους διὰ νὰ δώσω αὔριον μίαν παράστασιν πρὸς ὄφελος τοῦ εὐνοουμένου μαθητοῦ μου, Κ. Ἰακώβ. Θὰ ἐρίσωμεν πρὸς ἀλλήλους ὡς πρὸς τὴν δεξιότητα καὶ τὸν ζῆ-

λον, ὅπως καταστήσωμεν τὴν αὐρινὴν παράστασιν ὅσον τὸ δυνατόν λαμπροτέραν. Ἐν τούτοις θὰ σᾶς δώσωμεν ἀπὸ σήμερον ἓν δαίγμα τῆς ἱκανότητός μας.

Ἔστειλα τῷ ὄντι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νὰ ζητήσω μίαν θήκην ἐργαλείων φυσικῆς καὶ μαγείας καὶ ἐξετέλεσα διὰ πρώτην φοράν ἓν θαῦμα τὸ ὅποιον ἔκτοτε ἐπανελήφθη πολλάκις, τότε δὲ ἐβύθισεν εἰς θάμβος τοὺς κατοίκους τῆς μικρᾶς ἐκείνης πόλεως.

Ἰδοὺ ποῖον ἦτο τὸ θαῦμα ἐκεῖνο, δυσεξήγητον ὡς ὅλαι μας αἱ μαγεῖαι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλ' ἀπλούστατον ὅταν ἀποκαλύψῃ τις τὸ μυστικόν· διότι ὅλη ἡ ἀξία τῶν θαυμάτων μας σύγκειται εἰς τὴν εὐχέρειαν, εἰς τὴν δεξιότητα τοῦ τεχνίτου καὶ ἰδίως εἰς τὸν τρόπον καὶ ὃν παρουσιάζει τὸ πείραμα. Τὴν ἐσπέραν περὶ ἧς σᾶς λαλῶ, εὔρον μέσον νὰ ἐκτελέσῃ μόνος ὁ Ἰακώβ τὸ θαῦμα, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ οὔτε ὁ ἴδιος τί κάμνει. Τὴν ἐπαύριον ὅμως τῷ ἐξήγησα τὸ μυστικόν καὶ τὸν ἐδίδαξα συγχρόνως πολλὰ ἄλλα πειράματα τοῦ αὐτοῦ εἶδους δι' ὧν ὁ Ἰακώβ κατέστη θαυματοποιὸς ἐπιτήδειος, καὶ ἀπέκτησε βαθμὴν μικρὰν περιουσίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἀνατρέφει ἐντίμως τὴν οἰκογενειάν του.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ Ἰακώβ· τώρα ἂς σᾶς διηγηθῶ τὸ θαῦμά μου.

Ἀνήγγειλα ὅτι εὔρον μέσον νὰ εἰσαγάγω εἰς τὴν πόλιν οἶνον, χωρὶς νὰ πληρώσω τὸν νόμιμον φόρον τῆς εἰσόδου. Ἐδειξα ἔπειτα τρεῖς πυραμίδας ἐκ χάρτου στερεοῦ, ὧν ἐκάστη εἶχεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς περίχρυσον σφαῖραν. Ἀφοῦ ἔδωσα νὰ παρατηρήσουν τὴν μίαν πυραμίδα καὶ ἔδειξα τὰς ἄλλας, ἔθεσα ὑπὸ τὴν μεσαίαν πυραμίδα φιάλην τὴν ὁποίαν ἐνώπιον τῶν θεατῶν ἐνέπλησα ὕδατος καὶ οἴνου· μετὰ ταῦτα ἔθεσα τὴν φιάλην ἐπὶ βάθρου· διέταξα τὸν Ἰακώβ νὰ φέρῃ δύο ἄλλα βάθρα παρόμοια, καὶ ἔθεσα ἐφ' ἐκάστου αὐτῶν ἀνὰ ἓν κύπελλον καὶ ἐκάλυψα καὶ αὐτὰ καὶ τὴν φιάλην διὰ τῶν τριῶν πυραμίδων μου. Ἡρώτησα ἔπειτα μίαν κυρίαν εἰς ποῖον ποτήριον ἤθελε νὰ μεταβῇ ὁ οἶνος χωριστὰ καὶ εἰς ποῖον τὸ ὕδωρ· μοὶ ὑπέδειξε τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ διὰ τὸν οἶνον. Περιεκύκλωσα τὰς πυραμίδας διὰ μακρᾶς ταινίας καὶ τὰς ἀνήγειρα. Ἡ μεσαία φιάλη ἦτο κενή· τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ ποτήριον περιέχεν ἄκρατον τὸν οἶνον, τὸ δὲ ὕδωρ, διαυγές καὶ καθαρὸν ὡς κρύσταλλος, ἐπλήρου τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ ποτήριον. Σᾶς ἀφίνω πλέον νὰ μαντεύσῃτε τὴν ἐκπληξίν τοῦ κοινοῦ καὶ τὸ θάμβος τοῦ Ἰακώβ, ὅστις ἐν ἀγνοίᾳ του εἶχεν ἐκτελέσει τοιοῦτο θαῦμα.»

(Τὰ τῆς Κυρίας M**)